

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 692

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 3 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 191 din 28 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (3) teza a doua, ale art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal	2–4
Decizia nr. 268 din 4 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (3) și (5) și ale art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	5–7
Decizia nr. 422 din 23 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal	8–9
Decizia nr. 424 din 23 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală	9–12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
590. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Bacău de către domnul Jitaru Narcis	12
591. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Brăila de către doamna Drăghinescu Simona	13
592. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Covasna de către domnul Mitroi Sergiu	13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.312/250. — Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate privind organizarea și funcționarea structurii de management al calității serviciilor de sănătate în cadrul unităților sanitare cu paturi și serviciilor de ambulanță, în procesul de implementare a sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului.....	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 191**

din 28 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (3) teza a doua, ale art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (3) teza a doua, ale art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 2.472/211/2016 al Judecătoria Cluj-Napoca — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.388D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, referitor la dispozițiile art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal, întrucât acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția, având în vedere faptul că la data judecării infracțiunii concurente minorul nu era internat într-un centru educativ sau de detenție, ci se afla în executarea unei măsuri educative neprivative de libertate. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 44 din 16 februarie 2016. În ceea ce privește dispozițiile art. 123 alin. (3) teza a doua din Codul penal, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că, potrivit prevederilor art. 115 alin. (2) din același cod, alegerea măsurii educative care urmează să fie luată față de minor se face, în condițiile art. 114, potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute în art. 74 din Codul penal. Or, în condițiile în care pentru săvârșirea unei infracțiuni instanța a apreciat ca fiind suficientă luarea unei anumite măsuri educative, înseamnă că pentru săvârșirea a două sau mai multe infracțiuni, concurente sau nu, regimul sancționator va fi mai aspru.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.472/211/2016, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția penală**

a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (3) teza a doua, ale art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării unei cauze penale, în condițiile în care inculpatul minor se afla în executarea măsurii educative a asistării zilnice pe o durată de 6 luni.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată, autoare a acesteia, susține, în esență, că dispozițiile art. 123 alin. (3) teza a doua, ale art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal încalcă dreptul la un proces echitabil și egalitatea în drepturi, întrucât creează discriminare între două categorii de persoane aflate în aceeași situație juridică, și anume între minorii care au săvârșit infracțiuni concurente, după cum acestea au fost sau nu judecate împreună. În acest sens, instanța, autoare a excepției, menționează că a dispus repunerea cauzei pe rol, deoarece în cursul deliberărilor a constatat că inculpatul minor a comis o infracțiune concurentă, pentru care a fost dispusă măsura educativă a asistării zilnice pe o durată de 6 luni, măsură aflată în curs de executare. Arată că, potrivit prevederilor art. 129 alin. (1) din Codul penal, în caz de concurs de infracțiuni săvârșite în timpul minorității se stabilește și se ia o singură măsură educativă pentru toate faptele, în condițiile art. 114, ținând seama de criteriile prevăzute în art. 74 din același cod. Susține că legiuitorul se contrazice, deoarece, pe de o parte, prevede că, dacă minorul a comis infracțiuni concurente, se dispune o singură sancțiune, iar, pe de altă parte, în cazul în care minorul — față de care s-a luat o măsură educativă neprivativă de libertate pe durata maximă prevăzută de lege — este judecat separat pentru o faptă concurentă, situația acestuia se înrăutățește. Astfel, în situația menționată, nefiind posibilă prelungirea măsurii educative luate inițial, instanța este obligată să înlocuiască măsura educativă neprivativă de libertate cu una mai severă, iar dacă o astfel de măsură nu există, așa cum este cazul în speță, instanța este forțată să înlocuiască măsura educativă neprivativă de libertate luată inițial cu o măsură educativă privativă de libertate. Consideră că nu se poate reține o culpă a minorului cu privire la momentul punerii în executare a măsurii educative luate inițial, măsură a cărei executare poate deveni concomitentă cu judecarea infracțiunii concurente. În acest caz, minorului nu îi sunt aplicabile — din motive independente de voința lui — dispozițiile art. 129 alin. (1) din Codul penal, ci acesta intră sub incidența prevederilor art. 123 alin. (3) teza a doua din același cod, care îi creează o situație mai grea. Prin urmare, minorul

care se încadrează în această ipoteză suportă un regim sancționator mai aspru, din motive neimputabile lui, fiind discriminat în raport cu alți minori aflați în aceeași situație juridică — aceea a săvârșirii de infracțiuni concurente —, dacă infracțiunile sunt judecate împreună, iar nu separat. Pe de altă parte, instanța, autoare a excepției, subliniază că, potrivit prevederilor art. 40 din Codul penal, mecanismul stabilit de lege pentru infractorul major condamnat definitiv care este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă dă instanței posibilitatea să reevalueze toată situația și să aplice regulile de la concursul de infracțiuni. Totodată, instanța observă existența unei corespondențe între dispozițiile art. 123 alin. (3) teza a doua din Codul penal și cele ale art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din același cod, având în vedere faptul că în toate aceste texte de lege se regăsește sintagma „este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior”. În fine, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o justificare obiectivă și rezonabilă. Invocă, în acest sens, Deciziile nr. 107 din 1 noiembrie 1995, nr. 224 din 4 aprilie 2017 și nr. 368 din 30 mai 2017.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată, astfel, că prevederile art. 129 din Codul penal stabilesc regula unicității măsurii educative aplicabile minorului care săvârșește mai multe fapte prevăzute de legea penală, însă această regulă implică luarea în considerare a numărului și a gravității faptelor comise, textul făcând trimitere la prevederile care stabilesc regimul general al măsurilor educative aplicabile minorilor, precum și la criteriile generale de individualizare a pedepsei. Apreciază că dispozițiile de lege criticate nu stabilesc regimuri diferite de sancționare pentru persoane aflate în aceeași situație juridică, ci reglementează modalitatea de contopire a măsurilor educative, atunci când una dintre infracțiuni este descoperită sau judecată ulterior, modalitate care nu exclude însă aplicarea criteriilor generale de individualizare — în funcție de gravitatea faptelor comise —, precum și a regulii unicității măsurii educative.

8. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 123 alin. (3) teza a doua din Codul penal sunt neconstituționale, întrucât generează discriminări, fără a exista vreo motivare obiectivă și rezonabilă care să le justifice. Arată că textul de lege menționat creează discriminare între minorii care sunt judecați succesiv pentru fapte concurente și minorii care sunt judecați în cadrul aceluiași proces penal pentru fapte săvârșite în concurs, deoarece instanța are posibilitatea să analizeze în ansamblu activitatea infracțională a acestora din urmă și să stabilească o singură măsură educativă. Pe de o parte, în temeiul dispozițiilor art. 129 alin. (1) din Codul penal, față de minorul care a săvârșit mai multe fapte concurente se stabilește și se ia o singură măsură educativă, iar, pe de altă parte, potrivit prevederilor art. 123 alin. (3) teza a doua din același cod, dacă minorul este

judecat separat pentru o infracțiune concurentă, situația acestuia se înrăutățește, fiind sancționată, în acest mod, un fel de „recidivă” în ceea ce privește comportamentul antisocial al minorului. Arată că, potrivit jurisprudenței Curții referitoare la prevederile art. 16 din Constituție, violarea principiului egalității și nediscriminării apare atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. De asemenea, menționează că, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că diferența de tratament devine discriminatorie, în sensul prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, numai atunci când autoritățile statale introduc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare obiectivă și rezonabilă.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 123 alin. (3) teza a doua, ale art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal, care au următorul cuprins:

— Art. 123 alin. (3) teza a doua: „(3) *Dacă minorul aflat în executarea unei măsuri educative neprivative de libertate [...] este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, instanța dispune:*

a) *prelungirea măsurii educative luate inițial, fără a putea depăși maximumul prevăzut de lege pentru aceasta;*

b) *înlocuirea măsurii luate inițial cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate mai severă;*

c) *înlocuirea măsurii luate inițial cu o măsură educativă privativă de libertate.”;*

— Art. 124 alin. (3) teza a doua: „(3) *Dacă în perioada internării minorul [...] este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, instanța poate menține măsura internării într-un centru educativ, prelungind durata acesteia, fără a depăși maximumul prevăzut de lege, sau o poate înlocui cu măsura internării într-un centru de detenție.”;*

— Art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua: „(3) *Dacă în perioada internării minorul [...] este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, instanța prelungeste măsura internării, fără a depăși maximumul prevăzut în alin. (2), determinat în raport cu pedeapsa cea mai grea dintre cele prevăzute de lege pentru infracțiunile săvârșite.”*

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, instanța de judecată, autoare a excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, precum și ale art. 11 alin. (2) privind tratatele ratificate de Parlament, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată — în ceea ce privește dispozițiile art. 123 alin. (3) teza a doua din Codul penal — că instanța de judecată, autoare a excepției, nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci solicită completarea dispozițiilor de lege criticate, în sensul ca acestea să prevadă că, în cazul în care un minor față de care s-a luat o măsură educativă neprivativă de libertate pe durata maximă prevăzută de lege este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, instanța poate menține măsura educativă neprivativă de libertate luată inițial. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului (Decizia nr. 609 din 28 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 9 noiembrie 2017, paragraful 15, Decizia nr. 824 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 10 martie 2020, paragraful 13, și Decizia nr. 479 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 908 din 11 noiembrie 2019, paragraful 15). Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (3) teza a doua din Codul penal este inadmisibilă.

14. Referitor la dispozițiile art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal — care vizează regimul măsurilor educative privative de libertate —, Curtea observă că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, întrucât, în speță, inculpatul minor se afla în executarea unei măsuri educative neprivative de libertate. Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională

decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]”. Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea dispozițiilor de lege criticate în cauza dedusă judecării, cât și relevanța excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele impuse de dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Prin urmare, condiția incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificată, în primul rând, prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15, Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 329 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 14 septembrie 2017, paragraful 14, Decizia nr. 462 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 25 septembrie 2017, paragraful 13, Decizia nr. 783 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 26 martie 2018, paragraful 13, Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018, paragraful 18, Decizia nr. 339 din 22 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 28 august 2018, paragraful 18, Decizia nr. 407 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 4 noiembrie 2019, paragraful 13, Decizia nr. 533 din 24 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 950 din 27 noiembrie 2019, paragraful 15, și Decizia nr. 822 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 10 martie 2020, paragraful 15). Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal este inadmisibilă.

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 123 alin. (3) teza a doua, ale art. 124 alin. (3) teza a doua și ale art. 125 alin. (3) fraza întâi teza a doua din Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 2.472/211/2016 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 268

din 4 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (3) și (5) și ale art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (3) și (5) și ale art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de către instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 4.754/270/2016 al Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.179D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.754/270/2016, **Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (3) și (5) și ale art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de către instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă cererea de încuviințare a executării silite introdusă de un executor judecătoresc.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 207/2015, prevederile Codului de procedură fiscală nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale, cu anumite excepții (administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului). Însă printr-o interpretare coroborată a mai multor dispoziții din Codul de procedură fiscală se ajunge la o concluzie contrară celei de principiu, anterferită. De asemenea, dispozițiile art. 623 din Codul de procedură civilă instituie regula executării titlurilor de către executorul judecătoresc, precum și excepția potrivit căreia executarea titlurilor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat, corelate cu textele enunțate privind

executarea creanțelor fiscale, converg spre aceeași concluzie, în sensul că executarea hotărârilor judecătorești ce stabilesc creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează de organele de executare silită fiscală.

6. Având în vedere însă că dispozițiile Codului de procedură fiscală nu fac nicio referire la executarea obligațiilor de a face stabilite prin titluri executorii — hotărâri judecătorești în baza unor raporturi juridice contractuale, ci doar la colectarea creanțelor, executarea silită a creanțelor s-ar impune a se face cu aplicarea prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 207/2015, potrivit cărora se aplică în completare prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autoritățile publice și contribuabili/plătitori.

7. Se arată că, în ipoteza particulară din speță, într-o interpretare, s-ar ajunge la concluzia ca persoana de drept public care a acționat în calitate de subiect de drept privat și este creditor al obligației de a plăti o sumă de bani reprezentând chirie și cheltuieli de întreținere, precum și accesorii, și creditor al obligației de a evacua un spațiu, ar trebui să se adreseze exclusiv organelor de executare fiscală. Într-o altă interpretare, creditorul celor două obligații ar trebui să se adreseze executorului judecătoresc pentru executarea silită a uneia dintre acestea (evacuarea) și organelor de executare fiscală pentru executarea silită a celeilalte obligații (plata unei sume de bani cu titlu de chirie, cheltuieli de întreținere și accesorii). În opinia instanței care este autor al excepției în prezenta cauză, executarea titlurilor executorii — hotărâri judecătorești având la bază raporturi juridice substanțiale de drept privat — se impune a fi realizată de executorii judecătorești, fiind exclusă competența organelor de executare fiscală, numai astfel păstrându-se poziția de egalitate a părților și în sfera executării silite, nu doar în sfera raportului substanțial de drept material.

8. Față de această împrejurare, se apreciază că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie un tratament juridic diferențiat între persoana fizică sau persoana juridică de drept privat și persoana juridică de drept public din perspectiva finalității executării silite a unor obligații civile, ceea ce este contrar principiului egalității în fața legii.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 220 alin. (3) și (5) și ale art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, care au următorul cuprins:

— Art. 220 alin. (3) și (5): „(3) *Creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.*

[...]

(5) *Organele de executare silită prevăzute la alin. (4) sunt competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3).”;*

— Art. 226 alin. (3): „(3) *Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.”*

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că executarea silită prin care se urmărește valorificarea unor creanțe fiscale sau bugetare face obiectul unor reglementări cuprinse în Codul de procedură fiscală, iar prin art. 3 cu privire la raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative din Legea nr. 207/2015 se instituie regula că, de principiu, acest cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului general consolidat, indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel. Astfel, unde Codul de procedură fiscală nu dispune, se aplică prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori.

15. Având în vedere cadrul legislativ în materie, Curtea reține că prevederile criticate se circumscriu procedurilor ce au loc în contextul reglementărilor prevăzute de titlul VII — *Colectarea creanțelor fiscale*, respectiv stingerea creanțelor fiscale [art. 152—267] din Codul de procedură fiscală, care poate avea loc prin plată, compensare, restituire sau prin executare silită [executarea prin poprire, executarea silită a bunurilor mobile sau imobile, respectiv valorificarea bunurilor sechestrare], și dispun cu privire la somație ca act de începere a executării silite [art. 230]. De asemenea, sunt prevăzute organele de executare silită [art. 220], reguli speciale privind executarea silită a creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local [art. 221], executorii fiscali [art. 223], titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite [art. 230].

16. Cu privire la aspectele legate de organele de executare silită, Curtea observă că dispozițiile art. 220 din Legea nr. 207/2015 prevăd mai multe ipoteze, care au caracter general sau particular. Astfel, cu titlu general, se prevede că, în cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organul fiscal competent, pentru stingerea acestora, procedează la acțiuni de executare silită, potrivit codului de procedură fiscală, cu excepția cazului în care există o cerere de restituire/rambursare în curs de soluționare, iar cuantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală datorată de debitor. În acest caz, organul fiscal care administrează creanțe fiscale este abilitat să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită [art. 220 alin. (1) și (2) din Legea nr. 207/2015].

17. Referitor la creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele care reprezintă venituri proprii, este reglementată expres posibilitatea instituției sau autorității publice de a efectua executarea silită a propriilor creanțe bugetare, prin propriile

compartimente de specialitate, situație în care acest organ de executare este în drept inclusiv să instituie măsuri asigurătorii, iar atât procedura măsurilor asigurătorii, cât și cea de executare silită sunt reglementate de Codul de procedură fiscală [art. 220 alin. (3) din Legea nr. 207/2015].

18. De asemenea, legea stabilește că atât organul fiscal care administrează creanțe fiscale, cât și executorii fiscali organizați în compartimente de specialitate sunt organe de executare silită, acestea fiind competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 226 alin. (3), respectiv executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale, care se realizează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

19. Față de această împrejurare, Curtea observă că și dispozițiile Codului de procedură civilă reglementează în același sens, respectiv exclud din competența executorului judecătoresc executarea silită a titlurilor executorii care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat. În acest sens este art. 623 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia executarea silită a oricărui titlu executoriu, cu excepția celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene și bugetului Comunității Europene a Energiei Atomice, se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel.

20. În acest context, trebuie avute în vedere regimul juridic și destinația unei creanțe bugetare (fiscale) rezultate din raporturi juridice contractuale, iar pentru a determina aceste aspecte, Curtea are în vedere normele legale ce reglementează cu privire la finanțele publice, respectiv Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 4 iunie 2020, Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, și Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 18 iulie 2006. Din coroborarea cadrului legal în materie bugetar-fiscală, Curtea constată că încasarea unei creanțe bugetare ce este stabilită printr-o hotărâre judecătorească se face venit la bugetul statului, chiar dacă este datorată în temeiul unui raport juridic contractual, iar executarea silită a acesteia se realizează prin intermediul organelor fiscale, ca organe de executare silită ale statului.

21. În continuare, Curtea reține că, în virtutea art. 226 alin. (1) și (4) din Legea nr. 207/2015, executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit legii, iar titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care se împlinește scadența sau termenul de plată prevăzut de lege. În domeniul valorificării creanței fiscale, potrivit art. 22 din Codul de procedură fiscală, executarea silită a creanțelor fiscale reprezintă o modalitate de stingere a creanței fiscale.

22. Față de această împrejurare, Curtea observă că asupra soluțiilor legislative cu privire la stingerea creanțelor fiscale prin executare silită instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 471 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 991 din 10 decembrie 2019, paragrafele 19 și 21, Curtea a constatat că în materie fiscală este vorba de norme de procedură speciale, derogatorii de la regulile generale, ce sunt determinate de faptul că obiectul executării silite în acest domeniu îl reprezintă încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, interesul general ocrotit impunând adoptarea unor reguli care să asigure protejarea eficientă a creanțelor statului și recuperarea lor cu prioritate.

23. Prin urmare, pentru realizarea veniturilor publice, legiuitorul, în conformitate cu Legea fundamentală, a prevăzut întotdeauna norme derogatorii, cu scopul de a face mai eficientă executarea și pentru a-i imprima un ritm mai accelerat. Astfel, adoptarea unui regim juridic special în materia creanțelor bugetare își găsește fundamentul constituțional în dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, conform cărora statul trebuie să asigure, printre altele, protejarea intereselor naționale

în activitatea financiară. Acest temei constituțional justifică un drept special, de preferință în favoarea statului, în ceea ce privește efortul de încasare a creanțelor bugetare și de asigurare a veniturilor publice la bugetul de stat. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească două dintre obligațiile fundamentale ce i-au fost prescrise prin art. 47 alin. (1) și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție: să adopte măsuri de protecție socială apte să asigure cetățenilor un nivel de trai decent și să creeze condițiile necesare pentru creșterea calității vieții.

24. Referitor la aplicabilitatea principiului egalității între cetățeni și stat, în ceea ce privește unele aspecte ce țin de executarea silită a creanțelor fiscale sau bugetare, Curtea a statuat că, în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se situează pe poziții de egalitate, între ele existând o legătură de subordonare în favoarea statului, pe baza unui regim de drept public, și, prin urmare, nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în fața legilor prevăzut de art. 16 din Constituție (statuat prin Decizia nr. 513 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 26 iunie 2008, Decizia nr. 978 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008). De asemenea, Curtea a stabilit că dreptul fiscal și procedura fiscală fac parte din dreptul public, ceea ce înseamnă că subiecții unor asemenea raporturi nu pot fi egali în drepturi și obligații. Astfel, unul dintre subiectele raportului de drept fiscal, și anume organul fiscal, are o poziție dominantă, fiind înzestrat cu exercițiul puterii de stat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 830 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 11 decembrie 2012, Decizia nr. 43 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 20 martie 2013).

25. Față de cele prezentate, Curtea constată că aceste considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, întrucât principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, astfel cum s-a prezentat mai sus, scopul urmărit de legiuitor este protejarea intereselor naționale în activitatea financiară, fiind diferit de cel reglementat de dreptul comun reprezentat de Codul de procedură civilă.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de către instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 4.754/270/2016 al Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 220 alin. (3) și (5) și ale art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

26. În ceea ce privește interpretarea și aplicarea în concret a normelor criticate la situațiile particulare invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea sunt aspecte ce țin de resortul instanței de judecată și al autorităților îndrituite cu ducerea la îndeplinire a măsurilor instituite prin aceste dispoziții, coroborate cu celelalte norme în materia executării silite, astfel cum se prevede, de altfel, prin art. 3 din Legea nr. 207/2015, prin care se instituie regula de principiu că acest cod de procedură fiscală constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanțelor fiscale, iar, prin excepție, unde acest cod nu dispune, se aplică prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori.

27. De altfel, pentru lămurirea unor astfel de chestiuni există și instituția recursului în interesul legii sau al dezlegării unor chestiuni de drept ce ține de resortul Înaltei Curți de Casație și Justiție, aspect realizat deja în practică cu privire la unele aspecte ce țin de coroborarea normelor și rangul de prioritate în ceea ce privește aplicarea prevederilor Codului de procedură fiscală în raport cu alte prevederi.

28. În acest context, Curtea observă că asupra interpretării prevederilor criticate în prezenta cauză s-a pronunțat Înalta Curtea de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Astfel, prin Decizia nr. 66 din 2 octombrie 2017 privind examinarea sesizării formulate de Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 623 din Codul de procedură civilă raportat la art. 220 alin. (3) și (5) și art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, și art. 3 pct. 18 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 7 decembrie 2017, Înalta Curtea de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că executarea silită a titlurilor executorii — hotărâri judecătorești privind creanțe bugetare, datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului, se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 422

din 23 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal, excepție ridicată de Cosmin Marin Samoilă în Dosarul nr. 1.281/319/2017 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 225D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, arătând că aceasta se bazează pe o comparație între două instituții prevăzute de lege. Invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 105 din 25 februarie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2019 pronunțată în Dosarul nr. 1.281/319/2017, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de apelantul inculpat Cosmin Marin Samoilă în cadrul apelului declarat împotriva sentinței penale pronunțate de Judecătoria Târgu Lăpuș.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că din coroborarea celor două texte constituționale invocate, respectiv ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 132 — *Statutul procurorilor*, rezultă că judecătorii care se supun numai legii „ar trebui să aibă limite cel puțin egale sau mai largi de a decide decât procurorii care sunt supuși și controlului ierarhic”. Se arată, în acest sens, că prevederile art. 318 alin. (2) din Codul de procedură penală, referitor la condițiile renunțării la urmărirea penală, reglementează condiții „mai largi și mai permissive decât cele prevăzute la art. 80 alin. (2) din Codul penal.” Or, „nu este justificată posibilitatea procurorului de a avea o plajă mai mare de a decide în interesul public decât judecătorul.” Consideră că nu poate beneficia de prevederile art. 318 din Codul de procedură penală în mod neconstituțional, „pentru că judecătorii sunt ținuți de dispozițiile art. 80 din Codul penal”.

6. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Făcând comparație între instituțiile reglementate de art. 80 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal și, respectiv, de art. 318 din Codul de procedură penală, instanța constată că „cel puțin în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni care prezintă o gravitate redusă, de către o persoană care a suferit o condamnare anterioară ce ar întruni condițiile primului termen al recidivei, procurorul poate dispune renunțarea la urmărirea penală, respectiv o soluție care să nu conducă spre condamnarea inculpatului, dar în aceeași situație, instanța de judecată nu ar putea soluționa acțiunea penală în condițiile art. 396 alin. (3) din Codul de procedură penală, pronunțând o soluție de renunțare la aplicarea pedepsei.” Ca urmare, în ipoteza dată, „după trimiterea în judecată, instanța de judecată are mai puține opțiuni legale pentru soluționarea acțiunii penale decât procurorul. Or, de vreme ce în condițiile art. 126 alin. (1) din Constituția României, justiția se înfăptuiește de către Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești, ar trebui ca întinderea jurisdicțională să fie cel puțin egală cu posibilitățile de evaluare a modalității de rezolvare a acțiunii penale de către organele de urmărire penală. Altfel spus, o jurisdicție deplină implică în mod necesar condiția ca instanța de judecată să poată aprecia asupra unei cauze, cel puțin în aceleași condiții în care pot aprecia organele de urmărire penală.”

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctul lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal, cu denumirea marginală *Condițiile renunțării la aplicarea pedepsei*, având următorul cuprins: „(2) Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă:

a) infractorul a mai suferit anterior o condamnare, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) și lit. b) sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;

[...] d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani.”

11. În susținerea neconstituționalității normelor criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 132 — *Statutul procurorilor*.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că atât autorul acesteia, cât și instanța de judecată, determină neconstituționalitatea dispozițiilor criticate prin compararea lor cu prevederile art. 318 din Codul de procedură penală, solicitând, în esență, ca judecătorul să aibă posibilitatea de a realiza un examen de individualizare a pedepsei, pentru a dispune renunțarea la aplicarea acesteia ori amânarea aplicării pedepsei, în condiții similare dispunerii de către procuror a renunțării la urmărirea penală, în caz contrar, textul de lege criticat fiind neconstituțional. Având în vedere însă prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, conform căroră „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere conformitatea acestui text cu dispozițiile și principiile constituționale, iar nu compararea unor prevederi legale dintr-o lege ori a prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal, excepție ridicată de Cosmin Marin Samoilă în Dosarul nr. 1.281/319/2017 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 424

din 23 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana Cristina Bunea.

13. Curtea constată, totodată, că a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal, motivele de neconstituționalitate fiind formulate din aceeași perspectivă. Astfel, s-a solicitat ca judecătorul să aibă posibilitatea de a realiza un examen de individualizare a pedepsei, pentru a dispune renunțarea la aplicarea acesteia, în condiții similare dispunerii de către procuror a renunțării la urmărirea penală. Analizând excepția de neconstituționalitate din perspectiva acestor critici, Curtea Constituțională a apreciat că se realizează o comparație între instituția renunțării la aplicarea pedepsei și instituția renunțării la urmărirea penală. Având în vedere aceste aspecte, Curtea, prin deciziile nr. 527 din 11 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 814 din 15 octombrie 2017, nr. 774 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 13 februarie 2018, nr. 207 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 4 iulie 2019, respectiv nr. 648 din 17 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1015 din data de 17 decembrie 2019, a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, soluție aplicabilă, pentru aceleași motive, și în prezenta cauză.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 1.828/325/2019 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 401D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca

neîntemeiată, cu referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, sens în care invocă Decizia nr. 401 din 6 iunie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 februarie 2019 pronunțată în Dosarul nr. 1.828/325/2019, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în dosarul cu numărul menționat, având ca obiect cererea Parchetului de pe lângă Judecătoria Timișoara de confirmare a ordonanței de renunțare la urmărirea penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, imposibilitatea judecătorului de a interveni în concret, cu privire la obligațiile stabilite în sarcina suspectului sau inculpatului în cuprinsul ordonanței de renunțare la urmărirea penală. La acest moment, judecătorul de cameră preliminară, investit cu controlul soluției de renunțare la urmărirea penală, poate doar să admită sau să respingă soluția de renunțare, legiuitorul trasând o imposibilitate evidentă a judecătorului de a interveni activ și de a modifica soluția. Or, inclusiv cerința respectării separării funcțiilor judiciare impune ca soluția dispusă de procuror să poată fi cenzurată în parte de către judecător, existând situații în practica judiciară în care sunt respinse cereri de confirmare a renunțării la urmărirea penală cu motivarea că suspectului ori inculpatului nu i-au fost instituite obligații, conform art. 318 din Codul de procedură penală. În această situație, procurorul nu va mai putea dispune o nouă soluție de renunțare la urmărirea penală, ci va trebui să emită rechizitoriul, născându-se astfel o situație procesuală inechitabilă, atâta vreme cât, inițial, se apreciează că nu există interes public pentru urmărirea în continuare a faptei săvârșite. Astfel, practica judiciară ulterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 s-a confruntat cu imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară, în cadrul procedurii controlului soluției de renunțare la urmărirea penală, de a modifica sau chiar de a impune ori de a înlătura obligații în sarcina suspectului sau inculpatului, cu privire la care s-a dispus de către procuror o astfel de soluție. În acest sens, se aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate, prin inexistența unui mecanism procesual pus la îndemâna judecătorului de cameră preliminară de a aprecia, în concret, asupra oportunității instituirii sau nu a unora dintre obligațiile prevăzute de art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală. Rolul judecătorului de cameră preliminară în procedura controlului nu trebuie să rămână unul formal, ci acesta trebuie să se materializeze printr-o verificare în concreto, inclusiv prin posibilitatea de a tempera sau, din contră, de a institui măsuri mai severe, în ceea ce privește obligațiile instituite de art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală. Din această perspectivă, instanța apreciază că modalitatea actuală de reglementare a soluțiilor ce pot fi dispuse de către judecătorul de cameră preliminară în procedura controlului soluției de renunțare la urmărirea penală nu respectă în totalitate considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 23/2016, prin care textul art. 318 din Codul de procedură penală, în vigoare la acea vreme, a fost declarat neconstituțional.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctul lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 318 alin. (15), cu denumirea marginală *Renunțarea la urmărirea penală* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

„(15) *Judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia soluției de renunțare la urmărirea penală pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a înscrisurilor noi prezentate și, prin încheiere, admite sau respinge cererea de confirmare formulată de procuror. În cazul în care respinge cererea de confirmare, judecătorul de cameră preliminară:*

a) *desființează soluția de renunțare la urmărire penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;*

b) *desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și dispune clasarea.*”

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, prin raportare la art. 126 referitor la instanțele judecătorești.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare, bazate, în esență, pe susținerea că judecătorului de cameră preliminară îi este știrbită libertatea constituțională de a înfăptui deplin un act de justiție în acord cu exigențele unui proces echitabil, deoarece, cu prilejul verificării legalității și temeiniciei soluției de renunțare la urmărirea penală, nu are nici posibilitatea cenzurării conținutului sau a înlăturării uneia sau a mai multora dintre obligațiile impuse de procuror în aplicarea art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală, nici posibilitatea instituirii uneia sau mai multor obligații, dacă procurorul nu a înțeles să le instituie. Cu alte cuvinte, ceea ce se urmărește prin aceste critici constă în posibilitatea judecătorului de a dispune în locul procurorului luarea sau eliminarea unor obligații, respectiv posibilitatea acestuia de a modifica/completa ordonanța procurorului, cu menținerea însă a soluției de renunțare la urmărirea penală.

12. Respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate astfel motivată, Curtea a reținut, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 401 din 6 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din data de 10 octombrie 2019, că, spre deosebire de renunțarea la aplicarea unei pedepse care este o instituție de drept material ce privește, în sens larg, individualizarea judiciară a sancțiunii penale și care poate fi realizată doar de către un judecător/o instanță de judecată, renunțarea la urmărirea penală este o modalitate de soluționare a cauzei în faza de urmărire penală și ține de aprecierea asupra oportunității cercetării penale, cu atât mai mult cu cât, în cursul urmăririi penale, procurorul este cel care realizează funcția de urmărire penală, care implică întreaga activitate de la demararea fazei până la finalizarea sa, prin stabilirea uneia dintre soluțiile reglementate de art. 327 din

Codul de procedură penală. Faptul dispunerii de către procuror a unor obligații, conform art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală, constituie o aplicare a dispoziției constituționale prevăzute la art. 131 referitoare la rolul Ministerului Public, având ca temei calitatea procurorului de titular al dreptului de a efectua și de a supraveghea urmărirea penală, prevăzută la art. 56 din Codul de procedură penală. Obligațiile prevăzute la art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală sunt stabilite după ce procurorul se consultă cu suspectul sau inculpatul, astfel încât să fie aplicate măsuri rezonabile și acceptabile pentru acesta și să fie evitate situațiile de revocare a renunțării la urmărirea penală, cuprinse în art. 318 alin. (9) din Codul de procedură penală. Procedura consultării este relevantă și pentru a da eficiență dispozițiilor care conferă posibilitatea suspectului/inculpatului de a solicita continuarea urmăririi penale, dacă acesta consideră că nu este vinovat de săvârșirea faptei imputate. Totodată, această consultare trebuie înțeleasă prin prisma rolului procurorului, ca reprezentant al Ministerului Public, de a decide dacă există sau nu interes public în continuarea urmăririi penale a unei fapte și a unui făptuitor, interes public care nu poate face obiectul unei negocieri cu suspectul/inculpatul. Așadar, această consultare nu înseamnă negociere, ci semnifică, mai întâi, stabilirea obligațiilor de către procuror, în deplină libertate de decizie în limitele legale, iar mai apoi chestionarea făptuitorului asupra împrejurării dacă înțelege să respecte — pentru viitor — aceste obligații. În ipoteza în care suspectul/inculpatul își manifestă de la bun început intenția de a nu se supune obligațiilor stabilite, interesul public nu va mai fi acela de a se renunța la urmărirea penală, ci de a se dispune, eventual, trimiterea în judecată. Această interpretare rezultă din consecințele prevăzute de lege în cazul în care, la expirarea termenelor stabilite, suspectul/inculpatul nu și-a respectat cu rea-credință obligațiile impuse, și anume revocarea ordonanței de renunțare la urmărirea penală — art. 318 alin. (9) din Codul de procedură penală — și redeschiderea urmăririi penale — art. 335 alin. (3) din Codul de procedură penală. Totodată, potrivit Legii nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 14 august 2013, legiuitorul a reglementat modul și condițiile în care sunt executate obligațiile impuse de procuror în cazul dispunerii renunțării la urmărirea penală (a se vedea art. 87 și următoarele din Legea nr. 253/2013).

13. Curtea a mai reținut că întreaga procedură reglementată de art. 318 din Codul de procedură penală nu vizează lipsa de vinovăție, ci, dimpotrivă, vinovăția suspectului/inculpatului pentru a cărui faptă comisă nu există un interes public de urmărire. De aceea, dispunerea soluției de renunțare la urmărirea penală se circumscrie unui scop determinat care constă în inexistența interesului public în urmărirea penală, scop care — în funcție de tipul infracțiunii pentru care s-au făcut cercetări, care presupune sau nu o persoană vătămată, care implică sau nu o pagubă etc. —, este realizat și prin posibilitatea dispunerii, după consultarea suspectului sau a inculpatului, a unor obligații de a face, care, odată apreciate ca fiind necesare, nu mai pot fi cenzurate sau înlăturate separat, ci numai odată cu ordonanța de renunțare la urmărirea penală, contopindu-se sinergic cu aceasta pentru îndeplinirea aceleiași funcțiuni. În acest fel, soluția renunțării la urmărirea penală poate fi individualizată și apreciată din perspectiva legalității și temeiniciei, în funcție de informațiile existente despre faptă și despre persoana făptuitorului, informații care permit aprecierea tuturor criteriilor ce determină dispunerea sa. Prin urmare, cu prilejul verificării ordonanței prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală, judecătorul de drepturi și libertăți va aprecia, în ansamblu, pe de o parte, dacă legea prevede pedeapsa amenzii sau închisorii de cel mult 7 ani

pentru infracțiunea pentru care s-au făcut cercetări și, pe de altă parte, dacă analiza procurorului asupra inexistenței interesului public subzistă. În măsura în care unul dintre aceste două elemente nu se confirmă, în acord cu art. 318 alin. (15) lit. a) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară respinge cererea de confirmare și desființează soluția de renunțare la urmărirea penală și trimite cauza la procuror pentru a începe sau a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală. Cu alte cuvinte, analiza interesului public în raport cu conținutul faptei și împrejurările concrete de săvârșire a acesteia, cu modul și mijloacele de săvârșire a faptei, cu scopul urmărit, cu urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii, cu eforturile organelor de urmărire penală necesare pentru desfășurarea procesului penal prin raportare la gravitatea faptei și la timpul scurs de la data săvârșirii acesteia, cu atitudinea procesuală a persoanei vătămate și cu existența unei disproporții vădite între cheltuielile pe care le-ar implica desfășurarea procesului penal și gravitatea urmărilor produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii implică și analiza necesității dispunerii ori, dimpotrivă, a nedispunerii vreuneia dintre obligațiile prevăzute la art. 318 alin. (6) din Codul de procedură penală, deoarece acestea nu pot fi luate ca urmare a unei aprecieri discreționare a procurorului, în absența fundamentării dispunerii în baza criteriilor mai sus enumerate ce justifică interesul public. Cu alte cuvinte, odată dispusă/dispuse, obligația/obligațiile stabilită/stabilite face/fac un tot unitar cu ordonanța de renunțare la urmărirea penală, pe care o întregeste/întregesc. Pentru acest motiv, cu prilejul verificării legalității ordonanței, judecătorul de drepturi și libertăți nu se poate opri la aprecierea legalității și temeiniciei sale făcând abstracție de existența ori inexistența stabilirii, în mod legal, în sarcina suspectului/inculpatului a vreunei obligații, motiv pentru care o obligație în contradicție cu legea atrage după sine ilegalitatea ordonanței și nu a obligației, întrucât, așa cum s-a arătat, instituirea sau nu a obligației justifică, alături de alte elemente, atingerea scopului renunțării la urmărirea penală. Așa fiind, obligațiile nu au o identitate proprie și fac parte din ordonanța de renunțare la urmărirea penală, care poate fi cenzurată și sub acest aspect de către judecătorul de cameră preliminară. Așa fiind — a conchis Curtea — dispozițiile legale criticate au fost reglementate tocmai în scopul bunei desfășurări a procesului penal în acord cu lipsa interesului public în urmărirea penală.

14. De asemenea, cât privește critica materializată prin trimiterea la Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, Curtea a constatat — cu trimitere deopotrivă și la considerentele Deciziei nr. 679 din 6 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.117 din 29 decembrie 2019, că nu poate fi primită, deoarece, la momentul pronunțării deciziei mai sus menționate, art. 318 din Codul de procedură penală avea o cu totul altă configurație care permitea procurorului să renunțe la urmărirea penală fără ca actul său să fie supus controlului și încuviințării instanței de judecată. Astfel, așa cum rezultă din Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016 (paragrafele 18 și 33), Curtea Constituțională a verificat, cu acel prilej, dacă exercitarea acestei atribuții de către procuror, fără încuviințarea instanței de judecată, este sau nu de natură a-l plasa pe acesta în situația de a înfăptui un act de justiție, intrând în sfera prerogativelor instanțelor judecătorești. Practic prin această decizie nu s-a cenzurat nimic cu privire la instituirea/stabilirea de către procuror în sarcina suspectului/inculpatului a anumitor obligații, ci s-a cenzurat posibilitatea acestuia de a realiza prin ordonanța pronunțată un act de înfăptuire a justiției. Or, în cazul de față, potrivit art. 318 alin. (12), (14) și (15) din Codul de procedură penală, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală se

transmite, spre confirmare, în termen de 10 zile de la data la care a fost emisă, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

15. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 1.828/325/2019 al Judecătoriei Timișoara — Secția penală, și constată că dispozițiile art. 318 alin. (15) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Bacău
de către domnul Jitaru Narcis**

Având în vedere prevederile art. 394 alin. (2) lit. d) și alin. (3), ale art. 397 lit. a), ale art. 509 alin. (3) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Jitaru Narcis exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Bacău.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Marcel Ion Vela

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Brăila
de către doamna Drăghinescu Simona**

Având în vedere prevederile art. 394 alin. (2) lit. d) și alin. (3), ale art. 397 lit. a), ale art. 509 alin. (3) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Drăghinescu Simona exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Brăila.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Marcel Ion Vela

București, 31 iulie 2020.
Nr. 591.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Covasna
de către domnul Mitroi Sergiu**

Având în vedere prevederile art. 394 alin. (2) lit. d) și alin. (3), ale art. 397 lit. a), ale art. 509 alin. (3) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Mitroi Sergiu exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Covasna.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Marcel Ion Vela

București, 31 iulie 2020.
Nr. 592.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 1.312 din 22 iulie 2020

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE MANAGEMENT
AL CALITĂȚII ÎN SĂNĂTATE
Nr. 250 din 22 iulie 2020

ORDIN**privind organizarea și funcționarea structurii de management al calității serviciilor de sănătate
în cadrul unităților sanitare cu paturi și serviciilor de ambulanță, în procesul de implementare
a sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului**

Văzând Referatul de aprobare nr. NT 5.918 din 22.07.2020 al secretarului general al Ministerului Sănătății și nr. 2.693 din 7.07.2020 al directorului general al Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate,

având în vedere prevederile art. 249 alin. (21) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 1 alin. (2) și (4) și ale art. 17 alin. (1) lit. a)—a²) din Legea nr. 185/2017 privind asigurarea calității în sistemul de sănătate, cu modificările și completările ulterioare,

precum și prevederile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul sănătății,

în temeiul dispozițiilor art. 249 alin. (2²) teza finală din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 13 alin. (6) din Legea nr. 185/2017, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate emit următorul ordin:

Art. 1. — În înțelesul prezentului ordin, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *structura de management al calității serviciilor de sănătate* — structura aprobată în cadrul unităților sanitare cu paturi și serviciilor de ambulanță, cu personal propriu special pregătit, destinată implementării sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului și realizării activităților principale prevăzute la art. 5;

b) termenul „calitate” și expresiile „standarde ANMCS” și „sistem de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului” se definesc conform prevederilor art. 2 lit. d1)—d3) din Legea nr. 185/2017 privind asigurarea calității în sistemul de sănătate, cu modificările și completările ulterioare;

c) *documentele calității* — totalitatea documentelor și a înregistrărilor pe baza cărora se organizează și funcționează sistemul de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului la nivelul unității sanitare;

d) *ANMCS* — Autoritatea Națională de Management al Calității în Sănătate;

e) *personal propriu special pregătit* — personalul specializat în domeniul managementului calității serviciilor de sănătate care a absolvit un curs de management al calității în sănătate recunoscut de către ANMCS și care ocupă, conform prevederilor legale în vigoare, în cadrul structurii de management al calității serviciilor de sănătate un post cu normă întreagă de 8 ore pe zi/40 de ore pe săptămână sau cu fracțiune de normă potrivit Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

f) *eveniment advers asociat asistenței medicale* — eveniment considerat că poate fi prevenit, care reprezintă afectarea neintenționată și nedorită a sănătății, rănirea, îmbolnăvirea, dizabilitatea temporară sau permanentă sau chiar moartea pacientului, asociată asistenței medicale, care se comunică ANMCS fără caracter acuzator, în scopul prevenirii erorilor în situații similare;

g) *audit clinic* — o metodă de îmbunătățire a calității asistenței medicale și a rezultatelor acesteia prin revizuirea sistematică a practicilor curente în comparație cu un sistem de referință acceptat.

Art. 2. — (1) La nivelul unităților sanitare cu paturi și serviciilor de ambulanță, denumite în continuare *unități sanitare*, se înființează și funcționează structura de management al calității serviciilor de sănătate în subordinea conducătorului unității.

(2) Structura prevăzută la alin. (1) se aprobă în cadrul organigramei și se poate organiza la nivel de serviciu, birou sau compartiment, în funcție de numărul de posturi aprobate în acest sens conform reglementărilor legale în vigoare, cu încadrarea în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat.

(3) La nivelul unităților sanitare private cu paturi și serviciilor de ambulanță private, structura prevăzută la alin. (1) se organizează în funcție de complexitatea serviciilor medicale oferite și/sau de mărimea unității sanitare.

Art. 3. — Activitatea structurii de management al calității serviciilor de sănătate se desfășoară numai cu personal propriu special pregătit care, indiferent de postul ocupat, își desfășoară activitatea cu normă întreagă de 8 ore pe zi/40 de ore pe săptămână sau cu echivalent de fracții de normă întreagă.

Art. 4. — (1) Structura de management al calității serviciilor de sănătate are ca principal obiectiv implementarea la nivelul unității sanitare cu paturi sau serviciului de ambulanță a sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului.

(2) Rolul structurii prevăzute la alin. (1) constă în planificarea, organizarea, coordonarea, îndrumarea metodologică și monitorizarea activităților privind asigurarea și îmbunătățirea continuă a calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului.

(3) Controlul activităților privind asigurarea și îmbunătățirea continuă a calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului este responsabilitatea conducătorului unității.

Art. 5. — Pentru realizarea obiectului său de activitate, structura de management al calității serviciilor de sănătate desfășoară următoarele activități principale:

a) elaborarea, împreună cu celelalte structuri din unitatea sanitară, a planului de management al calității serviciilor de sănătate, precum și coordonarea și monitorizarea implementării acestuia;

b) evaluarea periodică a stadiului de implementare a planului de management al calității serviciilor de sănătate și a nivelului de conformitate cu standardele și cu cerințele de monitorizare postacreditare, adoptate de către ANMCS;

c) informarea periodică a conducerii și a personalului din cadrul unității sanitare cu privire la nivelul de implementare a planului de management al calității serviciilor de sănătate și, după caz, actualizarea acestuia;

d) coordonarea și monitorizarea elaborării de către structurile de la nivelul unității sanitare a documentelor calității;

e) asigurarea instruirii și informării personalului din cadrul unității sanitare cu privire la organizarea și implementarea sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului;

f) măsurarea și evaluarea calității serviciilor furnizate de către unitatea sanitară, inclusiv investigarea nivelului de satisfacție a pacienților;

g) coordonarea și controlul activității de colectare și de raportare, conform legislației în vigoare, a datelor și documentelor necesare în procesul de implementare a sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului;

h) coordonarea și controlul activității de analiză, evaluare și raportare a indicatorilor de monitorizare a conformității la cerințele standardelor ANMCS;

i) monitorizarea, centralizarea, analiza și raportarea către ANMCS a situațiilor legate de producerea evenimentelor adverse asociate asistenței medicale, precum și a altor informații necesare pregătirii evaluării unității sanitare sau monitorizării nivelului de conformitate cu standardele ANMCS;

j) coordonarea și participarea, alături de alte structuri din unitatea sanitară, la desfășurarea activităților de audit clinic;

k) îndrumarea responsabililor de riscuri de la nivelul structurilor din unitatea sanitară în activitatea de identificare și de management al riscurilor;

l) asigurarea consilierii conducerii în domeniul managementului calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului și participarea la elaborarea și implementarea politicii de calitate a serviciilor de sănătate la nivelul unității sanitare;

m) elaborarea și înaintarea către conducerea unității sanitare a rapoartelor periodice conținând propuneri și recomandări ca urmare a activităților desfășurate și a rezultatelor obținute;

n) monitorizarea elaborării, implementării și evaluării eficacității și/sau eficienței procedurilor și protocoalelor de bune practici clinice și manageriale.

Art. 6. — (1) Structura de management al calității serviciilor de sănătate este condusă de un responsabil cu managementul calității, denumit în continuare *RMC*.

(2) Îndeplinește funcția de *RMC* persoana care ocupă funcția de șef serviciu/șef birou de management al calității serviciilor de sănătate sau, după caz, persoana desemnată de conducătorul unității sanitare ca responsabil al compartimentului de management al calității serviciilor de sănătate. În cazul unităților sanitare private, îndeplinește funcția de *RMC* persoana desemnată de conducătorul unității ca responsabil al structurii de management al calității serviciilor de sănătate.

(3) *RMC* este responsabil cu coordonarea implementării sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului la nivelul unității sanitare și are următoarele atribuții principale:

a) planifică, organizează, coordonează și monitorizează întreaga activitate privind implementarea sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului la nivelul unității sanitare;

b) coordonează și controlează funcționarea structurii de management al calității serviciilor de sănătate;

c) analizează și avizează procedurile interne ale structurii de management al calității serviciilor de sănătate, care se aprobă potrivit reglementărilor legale în vigoare;

d) elaborează și supune aprobării conducătorului unității sanitare planul anual de formare și perfecționare profesională a personalului din subordine;

e) coordonează și monitorizează elaborarea documentelor calității la nivelul unității sanitare;

f) coordonează elaborarea și avizează planul de management al calității serviciilor de sănătate de la nivelul unității sanitare;

g) coordonează și monitorizează activitățile legate de asigurarea și îmbunătățirea calității serviciilor de sănătate desfășurate de către responsabilii desemnați la nivelul fiecăreia dintre structurile unității sanitare;

h) monitorizează activitățile legate de asigurarea și îmbunătățirea calității serviciilor de sănătate desfășurate de către comisiile, consiliile și comitetele constituite la nivelul unității sanitare, în colaborare cu coordonatorii acestora;

i) elaborează și înaintează spre aprobare conducătorului unității sanitare rapoarte periodice privind activitatea structurii de management al calității serviciilor de sănătate;

j) coordonează și monitorizează activitățile privind raportarea și monitorizarea evenimentelor adverse asociate asistenței medicale;

k) colaborează cu șefii celorlalte structuri din cadrul unității sanitare în vederea implementării sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului;

l) asigură comunicarea permanentă cu responsabilul regional cu acreditarea desemnat prin ordin al președintelui ANMCS, precum și cu oficiul teritorial al ANMCS.

(4) *RMC* participă, fără drept de vot, la ședințele comitetului director pentru a prezenta aspectele relevante ale procesului de îmbunătățire a calității din întreaga unitate sanitară și a consilia conducerea spitalului cu privire la impactul deciziilor luate asupra managementului calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului.

Art. 7. — (1) Personalul de execuție din cadrul structurii de management al calității serviciilor de sănătate din unitățile sanitare publice se încadrează, în condițiile legii, după cum urmează:

a) pe post de medic, în condițiile art. 249 alin. (2²) teza I din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 17 alin. (1) lit. a¹) din Legea nr. 185/2017, cu modificările și completările ulterioare;

b) pe post de referent, referent de specialitate sau consilier.

(2) Încadrarea personalului în structura de management al calității serviciilor de sănătate se face în condițiile art. 17 alin. (1) lit. a²) din Legea nr. 185/2017, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Condițiile de ocupare a posturilor pe care trebuie să le îndeplinească persoana care participă la concursul pentru ocuparea posturilor din cadrul structurii de management al calității serviciilor de sănătate se stabilesc prin fișa postului aprobată de către conducătorul unității sanitare.

(4) Concursul pentru ocuparea posturilor din cadrul structurii se desfășoară în baza unei bibliografii și a unei tematici din domeniul managementului calității serviciilor de sănătate, cu respectarea bibliografiei și tematicii minime aprobate prin ordin al președintelui ANMCS.

(5) Din comisiile de concurs și respectiv comisiile de soluționare a contestațiilor, aprobate prin act administrativ al conducătorului unității sanitare publice, face parte și un reprezentant desemnat de ANMCS.

Art. 8. — Medicul încadrat în structura de management al calității serviciilor de sănătate are următoarele atribuții principale:

a) monitorizează elaborarea protocoalelor de diagnostic și tratament și a procedurilor care vizează asistența medicală, urmărind respectarea regulilor de elaborare a acestora;

b) monitorizează și analizează implementarea procedurilor și protocoalelor care reglementează asistența medicală;

c) elaborează și coordonează implementarea planului anual pentru auditul clinic;

d) monitorizează identificarea și coordonează raportarea și analizarea evenimentelor adverse asociate asistenței medicale;

e) monitorizează elaborarea și respectarea planului anual de educație medicală continuă a medicilor și a farmaciștilor pe baza analizei de nevoi a spitalului, astfel încât acesta să răspundă misiunii sale;

f) monitorizează elaborarea, pe baza analizei de nevoi a spitalului, și respectarea planului de formare/perfecționare a personalului medical în managementul calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului;

g) monitorizează procesul de verificare a nivelului de competență profesională a medicilor;

h) monitorizează activitatea de actualizare a ofertei de servicii medicale conform nevoilor de sănătate a populației deservite;

i) monitorizează implementarea măsurilor pentru managementul integrat al cazului și asigurarea continuității asistenței medicale a pacienților cu afecțiuni de lungă durată;

j) analizează rezultatele monitorizării de către structurile responsabile cu prevenirea și limitarea infecțiilor asociate asistenței medicale, ale respectării măsurilor pentru prevenirea și limitarea infecțiilor asociate asistenței medicale;

k) monitorizează planificarea și desfășurarea activităților de îngrijiri medicale conform procedurilor, protocoalelor și a planului de îngrijiri;

l) monitorizează formarea asistenților medicali cu privire la utilizarea planului de îngrijiri specific specialității în care lucrează, la optimizarea înregistrărilor și la utilizarea acestuia ca instrument de comunicare interprofesională, cu valoare medico-legală;

m) monitorizează elaborarea planului de educație medicală continuă a asistenților medicali pe baza analizei de nevoi a spitalului;

n) monitorizează procesul de verificare a nivelului de competență profesională a asistenților medicali;

o) monitorizează procesul de repartizare a sarcinilor asistenților medicali și ale infirmierilor, în funcție de volumul de activitate, complexitatea îngrijirilor și gradul de dependență a pacienților.

Art. 9. — (1) Referentul/Referentul de specialitate/Consilierul încadrat în structura de management al calității serviciilor de sănătate are următoarele atribuții principale:

a) monitorizează implementarea măsurilor pentru respectarea drepturilor pacientului;

b) monitorizează implementarea măsurilor pentru respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE, precum și a altor dispoziții de drept al Uniunii sau drept intern referitoare la protecția datelor;

c) monitorizează respectarea măsurilor de limitare a accesului persoanelor neautorizate în zonele cu risc crescut;

d) monitorizează implementarea managementului riscurilor neclinice, a riscului financiar și a riscului organizațional;

e) monitorizează elaborarea procedurilor pentru implementarea bunelor practici manageriale;

f) monitorizează colectarea și prelucrarea datelor privind asigurarea resurselor necesare respectării protocoalelor și procedurilor medicale;

g) monitorizează colectarea și prelucrarea datelor privind costurile corecte ale serviciilor de sănătate.

(2) În situația în care personalul prevăzut la alin. (1) are studii în domeniul medical, atribuțiile principale prevăzute la art. 8 lit. (j)—(n) se îndeplinesc de acest personal.

Art. 10. — Pentru realizarea obiectivelor specifice stabilite în conformitate cu obiectivul principal și pentru îndeplinirea atribuțiilor sale generale și specifice privind ansamblul mijloacelor și metodelor de asigurare și îmbunătățire continuă a calității serviciilor de sănătate și a siguranței pacientului, în conformitate cu cerințele standardelor adoptate de către ANMCS, structura de management al calității serviciilor de sănătate colaborează cu toate structurile din cadrul unității sanitare care oferă servicii de sănătate.

Art. 11. — (1) Personalul încadrat în structura de management al calității serviciilor de sănătate este personal contractual care, în cazul unităților sanitare publice cu paturi, se normează la posturi fixe generale, iar în cazul serviciilor publice de ambulanță, numărul de posturi se stabilește prin ordin al ministrului sănătății.

(2) Pentru medicii din unitățile sanitare publice încadrați în condițiile prezentului ordin în structura de management al calității serviciilor de sănătate, indiferent de specialitățile medicale deținute, salarizarea se stabilește la nivelul prevăzut de legislația în vigoare pentru unități clinice sau unități sanitare, cu excepția celor cuprinse în unități clinice, după caz.

Art. 12. — Structurile de management al calității serviciilor medicale înființate și organizate în baza Ordinului ministrului sănătății nr. 975/2012 privind organizarea structurii de management al calității serviciilor medicale în cadrul unităților sanitare cu paturi din rețeaua Ministerului Sănătății și a

autorităților administrației publice locale își schimbă denumirea și se reorganizează cu respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 13. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin, personalul din unitățile sanitare publice cu paturi care ocupă funcții în structura de management al calității serviciilor medicale se reîncadrează în structura de management al calității serviciilor de sănătate, cu acordul angajatului, pe posturile prevăzute la art. 7 alin. (1), cu respectarea prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul sănătății.

(2) În cazul în care funcția deținută în structura de management al calității serviciilor medicale nu se regăsește în prezentul ordin și personalul nu optează pentru reîncadrarea pe posturile prevăzute la art. 7 alin. (1), acesta va fi redistribuit în cadrul altor structuri ale unității sanitare publice cu paturi, în funcție de condițiile generale și specifice de ocupare a posturilor din cadrul acestor structuri.

(3) Reîncadrarea personalului din unitățile sanitare publice cu paturi care ocupă funcții în structura de management al calității serviciilor medicale se face cu păstrarea gradului profesional avut.

Art. 14. — (1) Atribuțiile prevăzute la art. 8 nu reprezintă atribuții profesionale de medic.

(2) Perioada în care medicul cu drept de liberă practică ocupă funcția de medic în cadrul structurii de management al calității serviciilor de sănătate nu constituie experiență profesională de medic și nu reprezintă vechime în specialitate necesară în vederea susținerii și promovării examenului de promovare în grad profesional, cu excepția medicului confirmat în specialitatea sănătate publică și management.

Art. 15. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului sănătății nr. 975/2012 privind organizarea structurii de management al calității serviciilor medicale în cadrul unităților sanitare cu paturi din rețeaua Ministerului Sănătății și a autorităților administrației publice locale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 5 octombrie 2012.

Art. 16. — Structurile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății, precum și unitățile sanitare cu paturi și serviciile de ambulanță duc la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 17. — În cazul unităților sanitare aparținând ministerelor și instituțiilor cu rețea sanitară proprie, prevederile prezentului ordin se completează cu dispozițiile legale specifice din actele normative în vigoare.

Art. 18. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Nelu Tătaru

Președintele Autorității Naționale de Management
al Calității în Sănătate,
Vasile Cepoi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

